Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 26. 1937.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 35 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 3 lipca 1937 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Obwieszczenie Ministra Skarbu

z dnia 30 czerwca 1937 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc lipiec 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) E. Kwiatkowski.

Przedruk: Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1937 r. Nr. 146)

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 1 czerwca 1937 r.

o ustroju szkół artystycznych muzyki.

Na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 1932 roku o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389) zarządzam co następuje:

§ 1. Szkoły artystyczne muzyki utrzymywane wyłącznie przez Państwo noszą nazwę państwowych. Wszelkie inne szkoły artystyczne muzyki noszą nazwę prywatnych.

§ 2. Szkoły artystyczne muzyki dzielą się na;
1) konserwatoria muzyczne,
2) instytuty muzyczne,
3) szkoły muzyczne.

§ 3. Szczegółową organizację poszczególnych szkół artystycznych muzyki określają ich statuty; zakres nauczania i czas trwania studiów określają programy. Statuty i programy te ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 4. Dla celów doświadczalnych mogą być zakładane szkoły, oparte na zasadach organizacyjnych odmiennych od zasad ustalonych w rozporządzeniu niniejszym. Statuty i programy tych szkół ustala Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 5. Konserwatoria muzyczne mają za zadanie:
1) kształcenie we wszystkich działach sztuki muzycznej,
2) przygotowanie do zawodu muzyka twórcy, odtwórcy lub nauczyciela.

§ 6. Konserwatoria muzyczne posiadają zasadniczo następujące wydziały:
1) teorii, kompozycji i dyrygentury,
2) fortepianu,
3) organów i muzyki kościelnej,
4) instrumentów smyczkowych,
5) instrumentów dętych,
6) śpiewu,
7) kształcenie nauczycieli muzyki dla szkół powszechnych, średnich ogólnokształcących i zawodowych.

W miarę potrzeby mogą być tworzone inne wydziały, obejmujące całokształt wiedzy i umiejętności muzycznej w gałęziach muzyki, niewymienionych w niniejszym paragrafie.

§ 7. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w miarę możności organizacyjnych utworzyć przy państwowym konserwatorium muzycznym, poza wydziałami, o których mowa w § 6, szkołę mistrzowską dla wirtuozów.

§ 8. Studia w konserwatoriach muzycznych dzielą się zasadniczo na trzy kursy: niższy, średni i wyższy. Wydział teorii, kompozycji i dyrygentury stanowi jeden kurs równorzędny z kursami wyższymi innych wydziałów. Wydział kształcenia na-

uczycieli muzyki dla szkół powszechnych, średnich i zawodowych organizowany jest jako trzyletnie studium bez podziału na kursy.

§ 9. Instytuty muzyczne mają za zadanie:
1) przygotowanie muzyka odtwórcy, przede wszystkim zaś muzyka orkiestrowego, zespołowego itp.,
2) przygotowanie do studiów na wyższym kursie konserwatorium muzycznego.

§ 10. Instytuty muzyczne posiadają zasadniczo następujące klasy:
1) fortepianu,
2) muzyki kościelnej,
3) instrumentów smyczkowych,
4) instrumentów dętych,
5) śpiewu.

§ 11. Program nauki w każdej klasie instytutu muzycznego obok przedmiotu specjalnego w zakresie potrzebnym do uprawiania zawodu muzyka odtwórcy, obejmuje przedmioty uzupełniające teoretyczne, ćwiczenia praktyczne oraz udział w chórze, zespołach kameralnych i orkiestrze.

§ 12. Szkoły muzyczne mają za zadanie:
1) budzenie i pogłębienie zainteresowań muzycznych,
2) wstępne przygotowanie do studiów muzycznych zawodowych.

Program nauczania w tych szkołach jest zależny od wieku i rozwoju uczniów.

§ 13. Do wszystkich szkół artystycznych muzyki przyjmowani są kandydaci bez względu na poziom wykształcenia ogólnego na podstawie egzaminu wstępnego, który ma na celu stwierdzenie ich uzdolnień muzycznych. Jednakże uczniowie tych szkół podlegają obowiązkowi szkolnemu w zakresie szkoły powszechnej i obowiązkowemu dokształcaniu.

Na wydział kształcenia nauczycieli muzyki dla szkół powszechnych, średnich ogólnokształcących i zawodowych przyjmowani są do konserwatoriów muzycznych kandydaci, którzy posiadają świadectwo ukończenia szkoły stopnia licealnego, lub uznanej przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za wystarczającą do tych celów.

§ 14. Prywatne szkoły artystyczne muzyki mogą uzyskiwać uprawnienia szkół państwowych na warunkach, które określi osobne rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 15. Osoby, które zdobyły wykształcenie artystyczne w zakresie muzyki poza szkołami unormowanymi w niniejszym rozporządzeniu, mogą na podstawie egzaminów przed komisjami powołanymi przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przy szkołach artystycznych muzyki, otrzymywać dyplomy i świadectwa tych szkół na równi z ich uczniami.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1937 r. Równocześnie tracą moc wszystkie przepisy wydane w zakresie, unormowanym w rozporządzeniu niniejszym.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:

(—) W. Świętosławski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 44 z dnia 15 czerwca 1937 r.)

ZARZĄDZENIE Wojewody Śląskiego

z dnia 16 czerwca 1937 r.

o stosunku liczebnym uczniów rzemieślniczych do zatrudnionych czeladników w warsztatach rzemieślniczych.

Na podstawie art. 132 i 148 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7. VI. 1927 r. o prawie przemysłowym, w brzmieniu ustawy z dnia 10. III. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) oraz w porozumieniu z Okręgowym Inspektorem Pracy i po wysłuchaniu opinii Izby Rzemieślniczej w Katowicach zarządzam co następuje:

§ 1.

Liczbę uczniów kształcących się równocześnie w warsztacie rzemieślniczym, uzależnia się od liczby zatrudnionych w nim czeladników.

§ 2.

Stosunek liczebny uczniów do kierujących nauką rzemieślniczą wykwalifikowanych rzemieślników wymienionych w art. 142 prawa przemysłowego ustalam jak następuje:

a) na uprawnionego do trzymania i kształcenia uczniów właściciela przedsiębiorstwa 1 uczeń, z tym, że drugiego ucznia można przyjąć w trzecim roku nauki ucznia pierwszego.

b) na uprawnionego do trzymania i kształcenia uczniów właściciela przedsiębiorstwa i jednego stale zatrudnionego czeladnika dwu uczniów z tym, że trzeciego ucznia można przyjąć dopiero w trzecim roku nauki jednego z uczniów.

c) na każdego dalszego czeladnika jeden uczeń, przy czem co najmniej jedna trzecia część uczniów winna być na trzecim roku nauki.

W zawodach kowalskim i ślusarskim ustalam dwu uczniów na uprawnionego do trzymania i kształcenia właściciela przedsiębiorstwa i po jednym uczniu na każdych dwu zatrudnionych stale w przedsiębiorstwie czeladników.

Za stale zatrudnionego czeladnika uważa się takiego, który przynajmniej przez 250 (w zawodach sezonowych 175) dni roboczych w roku jest zatrudniony w danym warsztacie rzemieślniczym.

§ 3.

Rzemieślnicy zatrudniający większą ilość uczniów niż jest przewidziana w niniejszym zarządzeniu, winni nadmiar ich zwolnić. Zwolnienia te winny w pierwszym rzędzie objąć uczniów znajdujących się na pierwszym i drugim roku nauki.

§ 4.

Winni naruszenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają karze na podstawie art. 126 prawa przemysłowego. Poza tym mogą być w tych wypadkach pociągnięci do odpowiedzialności i świadczeń na rzecz uczniów za czas nieprawnej nauki.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
w. z.:
(—) Dr. Saloni,
Wicewojewoda.

(Przedruk: z G. Urz. W. Śl. nr. 26 z dnia 21 czerwca 1937 r.)

PISMO OKÓLNE

z dnia 12 czerwca 1937 r.

w sprawie ustawy o szkodnictwie leśnym i polnym.

(Nr. AP. 106-27)

Do

P. P. Wojewodów i Starostów.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 224 z 1937 r.) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń zmierzających do zapoznania miejscowej ludności z zasadniczymi przepisami tej ustawy, których naruszenie powoduje represję karną, w pewnych zaś przypadkach ponadto orzeczenie, nawiązki i przepadek przedmiotów.

Poza tym Ministerstwo zwraca uwagę na przepisy procesowe tej ustawy, zwłaszcza zawierające uprawnienia funkcjonariuszów służby ochronnej w lasach państwowych oraz pokrzywdzonego.

W końcu, mając na względzie konieczność odciążenia referatów karnych w Urzędach Starościńskich, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o upoważnienie we właściwej drodze odnośnych władz samorządowych w ramach art. 28 ustawy, do nakładania kar w formie nakazów karnych, orzekania nawiązek i przypadku przedmiotów przestępstwa, po uprzednim szczegółowym zapoznaniu ich z przepisami materialnymi i procesowymi.

(—) Michałowski

Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z Dz. U. M. S. W. z dn. 20 VI. 1937 r. Nr. 16.)

INSTRUKCJA

Ministrów: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 15 czerwca 1937 r.

o stosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz U. R. P. Nr. 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 340).

§ 1.

(1) Powołane w niniejszej instrukcji paragrafy z oznaczeniem P. E. oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych, zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P Nr. 43 poz. 340).

(2) Wierzycielem głównym jest wierzyciel, o którym mowa w § 5, zdanie pierwsze P. E.

(3) Wierzycielem zastępczym jest wierzyciel, o którym mowa w § 5, zdanie drugie P. E.

(4) Ilekroć w niniejszej instrukcji mowa jest o wierzycielu, bez bliższego określenia, oznacza to wierzyciela głównego.

§ 2.

(1) Przed skierowaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego, wierzyciel, po zapadnięciu terminu płatności należności, doręczy zobowiązanemu za potwierdzeniem odbioru upomnienie według wzoru Nr. 1, a jeśli chodzi o wierzyciela zastępczego — według wzoru Nr. 2.

(2) Jeżeli należność wynosi mniej niż 1 złoty, wierzyciel powinien, przed wysłaniem upomnienia, wysłać do zobowiązanego bezpłatne wezwanie do uiszczenia należności według wzoru Nr. 3.

§ 3.

(1) Dla utrzymania w ewidencji wysyłanych do egzekucji władzom skarbowym tytułów wykonawczych, wierzyciele obowiązani są prowadzić, dla każdego urzędu skarbowego oddzielnie, spisy wysyłanych tytułów wykonawczych według wzoru Nr. 4.

(2) Spisy prowadzi się na luźnych kartach przebitkowo.

(3) Numerem tytułu wykonawczego jest numer kolejny spisu tytułów wykonawczych.

(4) Spisy zakłada się na każdy rok kalendarzowy oddzielnie.

(5) Wierzyciel zastępczy uważany jest, dla celów spisu tytułów wykonawczych oraz obowiązku wysyłania upomnień, za wierzyciela głównego. Prowadzi on jeden spis tytułów wykonawczych, obejmujący zarówno należności własne, jak i wierzyciela (i) zastępowanego (ych) z tym, że jako przebitki dla siebie używa wzoru Nr. 5.

§ 4.

(1) Urząd skarbowy wszczyna egzekucję należności na wniosek wierzyciela (wierzyciela zastępczego) na podstawie tytułu wykonawczego, wystawionego w przepisanej formie.

(2) Wniosek egzekucyjny wierzyciel (wierzyciel zastępczy) uprawniony jest złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu po upływie dni 14 od doręczenia upomnienia, jeżeli zobowiązany nie uiści w tym terminie wyszczególnionej w upomnieniu należności wraz z przypadającymi kosztami upomnienia, albo nie uzyska od wierzyciela odroczenia płatności należności, rozłożenia jej na raty lub umorzenia.

(3) Do wniosku egzekucyjnego wierzyciel (wierzyciel zastępczy) powinien dołączyć:

a) pierwszy (e) jej egzemplarz (e) spisu tytułów wykonawczych (§ 3 ust. (1) i (5)),

b) tytuł wykonawczy z jednym odpisem,

c) dowód doręczenia upomnienia wklejony do tytułu wykonawczego,

d) projekt zarządzenia egzekucyjnego w dwóch egzemplarzach, według wzoru Nr. 6, a jeśli projekt pochodzi od wierzyciela zastępczego według wzoru Nr. 7.

(4) Projekt zarządzenia egzekucyjnego o ściągnięcie należności wierzyciela, który jest władzą publiczną, może zastępować jednocześnie tytuł wykonawczy. W tym celu wypełni wierzyciel (wierzyciel zastępczy) zawarty w projekcie wykaz zaległości i umieści w tymże wykazie zaległości poświadczenie, o którym mowa w § 14 ust. (3) P. E., oraz zaopatrzy to poświadczenie w datę, podpis i pieczęć. W tym przypadku odpada obowiązek

dołączenia do wniosku egzekucyjnego odrębnego tytułu wykonawczego wraz z odpisem.

(5) Jeżeli wierzyciel zastępczy objął jednym tytułem wykonawczym zarówno należności wierzycieli, będących władzą publiczną (§ 14 P. E.), jak i innych wierzycieli, poświadczenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, uskuteczni właściwy urząd skarbowy.

§ 5.

(1) W jednym wniosku egzekucyjnym wierzyciel, o ile możności powinien grupować wszystkie zaległości tego samego zobowiązanego.

(2) Drobne należności, których terminy płatności przypadają co pewien okres czasu w ciągu roku (np. tygodniowo, miesięcznie, kwartalnie, półrocznie), powinny być objęte jednym wnioskiem egzekucyjnym, który należy przesłać z końcem roku kalendarzowego, a przed tym terminem wówczas, gdy należności te w sumie przekroczą zł. 10. Ograniczenie to nie odnosi się do wysyłania upomnień.

(3) Gdy jeden wniosek egzekucyjny obejmuje kilka należności, wierzyciel dołączy do wniosku tyle dowodów doręczenia upomnień, ile upomnień wysłał na należności objęte wnioskiem.

(Przedruk: z Mon. Polsk. z dnia 25 czerwca 1937 r. nr. 143).

(Dokończenie nastąpi).

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: O. X. 3e/4/37

Obwieszczenie.

Kozłowskiemu Wiktorowi oglądaczowi mięsa w Kończycach przyznano za stwierdzenie włośni nagrodę w wysokości 30,00 zł.

Katowice, dnia 21 czerwca 1937 r.
Przewodniczący
(—) Richter.

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych.
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.